Міністерство освіти і науки України

Навчально-методичний центр професійно-технічної освіти
у Сумській області

З Україною в серці

(Творчі роботи учасників конкурсу “Учень року - 2017”)

Суми - 2017

Автори

Простак Ксенія, Рубіжанський професійний хіміко-технологічний ліцей;
Овчаренко Руслан, ДПТНЗ “Роменське вище професійне училище”;
Демидко Валерія, ДНЗ “Білопільське вище професійне училище”;
Сюркало Олександр, ДПТНЗ “Сумський центр ПТО з дизайну та сфери послуг”;
Максименко Вячеслав, ДПТНЗ “Синівський професійний аграрний ліцей”;
Балюбах Юлія, ДНЗ “Охтирський центр ПТО”;
Кузніцова Аміна, ДПТНЗ “Недригайлівське вище професійне училище”;
Фролова Наталія, ДНЗ “Шосткинський центр ПТО”;
Шарлай Альона, ДПТНЗ “Конотопський професійний аграрний ліцей”;
Фомин Олег, ДПТНЗ “Свеський професійний аграрний ліцей”;
Співак Микола, ДНЗ “Сумський центр ПТО харчових технологій, торгівлі та ресторанного сервісу”;
Оробей Роман, ДПТНЗ “Реутинський професійний аграрний ліцей”;
Гончаренко Дар'я, ДПТНЗ “Сумське вище професійне училище будівництва і дизайну”;
Усик Богдан, ДПТНЗ “Лебединське вище професійне училище лісового господарства”;
Вязьмітінов Родіон, ДПТНЗ “Путивльський професійний ліцей”;
Коваль Вікторія, ДНЗ “Смілянський центр підготовки і перепідготовки робітничих кадрів”;
Бодревська Яна, ДПТНЗ “Глинський професійний аграрний ліцей”;
Третяк Вікторія, ДНЗ “Глухівське вище професійне училище”;
Круть Юрій, ДПТНЗ “Хотінський професійний аграрний ліцей”;
Якунькіна Олександра, ДНЗ “Сумське міжрегіональне вище професійне училище”;
Подгаєвська Крістіна, ДПТНЗ “Шосткинське вище професійне училище”;
Хрокало Євгенія, ДПТНЗ “Конотопський професійний ліцей”;
Музиченко Олексій, ДПТНЗ “Конотопське професійно-технічне училище”;
Грибань Сніжана, ДПТНЗ “Чернігівський професійний ліцей побуту”;
Попок Юлія, ДПТНЗ “Конотопське вище професійне училище”;
Тополя Анна, ДНЗ “Сумський хіміко-технологічний центр ПТО”.

Ксенія Простак

Світанок України!

Донбасе мій! Світанку України!
Сьогодні стогнем, молимось в церквах
Про ті часи, коли пташки співали,
В гаях дівки та хлопці пустували,
Стрічали череду поважні дідусі,
Ловили рибу сивочолі татусі…
І тихо-тихо так, що чути цвіркуна!
Замріяна, спокійна далина…
Ми мріяли, кохали,підростали
І не чекали, щоб у нас стріляли…
Ми їздили, кохали,підростали
І не чекали, щоб у нас стріляли…
Ми їздили до Львова, в Прикарпаття.
Були єдині і в одній країні,
Все мали, вчились,працювали
І два десятки років знали:
У нас одна-єдина Україна.
Козацька слава, ти для всіх єдина!
Колядки, і веснянки, і пісні були
Для всіх зрозумілі…
Аж раптом, як весною заметіль,
Мій край поглинула війна…
Одна на всіх – зловісна і страшна…
Пропали села і міста…
І скрізь зловісна пустота!
Де чорний морок й небуття,
Завмерло все: і серце, і життя.
Стріляють і вбивають діточок
І дідусів,що мають ордени,
І гинуть кращі дочки та сини,
Які собою захистили світ.
По всій країні обелісків слід…
Їм 20,30,40,50, а вдома ждуть
Дружини,матері… Що вернуться
До справи, до землі:
Садити жито будуть
І ростить ліси,
І милуватися сповна красою,
Якою рідна ненька Україна
Своїх дітей сповна нагородила!
Ми віримо у світле майбуття,
Що прийде знов до нас омріяне життя.
Ми відбудуємо Донбас!
Чекай же, ненько, швидше нас!
Здобудемо освіту ми і фах
І почнемо до Волі й Правди шлях.
Ми – України майбуття
І перепустка до щасливого життя!

Руслан Овчаренко

Для когось Вкраїна – гаї і долини,
Для когось – ріки чи полонини,
Зелені ліси, пишнотравні поля,
Широкі степи та глибокі моря,
Чарівні Карпати і скіфські кургани
Чи понад Дніпром сизокрилі тумани,
Пороги козацькі і Хортиця славна…
У вічність прямує історія здавна.
Хорив, Щек і Либідь, і старший брат – Кий
Заклали на пагорбах град непростий,
Полянського племені захист надійний
І назву отримав засновника – Київ.
Міцніє, росте, розвивається град,
І стати тут князем багато хто рад.
Аскольд з братом Діром - хоробрі Варяги -
Посіли престол, проявивши звитягу.
«Іду я на ви!» - говорив Святослав
Й до ворога із попередженням слав
Гінця перед боєм. Хоробрий вояк
У Константинополі залишив свій знак.
Отримав ім'я Володимир «Великий»,
Бо знищив язичництво він різнолике,
Увів християнство, кордон укріпив,
Ввів герб наш – тризуб, гроші златник створив.
А «Мудрим» назвався вже Ярослав,
Бо в цілому світі поширилась слава
Про Київську Русь і про град златоглавий,

Моя країна - Україна, і в серці, і в житті єдина

На храми, церкви і собори багатий.
З'явилися школи й бібліотека,
Письмові закони й кордонів безпека.
Та справи великих батьків дуже часто
Синівські усобиці зводять ні на що.
Щоб владу в державі верховну тримати,
У Києві кожен хотів князювати.
Так Русь занепала. Та линуть роки –
Й на нашій землі вже живуть козаки.
Сміливці на Хортиці Січ заснували,
Традиції й звичаї там панували:
Хто вірує в Бога, хто любить Вкраїну,
Хто волю цінує, як неньку єдину,
Того лиш приймали. Мав влучно стріляти,
Уміть фехтувать і гопак танцювати.
Хмельницький, Богун, Кривонос і Нечай -
Героями щедрий славетний наш край.
Та знищила Січ Катерина-цариця,
Щоб дух незалежний не міг відродитись.
І ось – УНР у столітті двадцятім,
Під Крутами бій, де студентство крилате
Стояло на смерть, захищаючи право
У власнім краю мати власну державу.
Репресії, голод, війна, окупація,
Розорені села, в країні руйнація.
Та витримав мій український народ,
Піднявсь, збудував, відновився з негод.
Та раптом – Чорнобиль. Відчуження зона.
Трагедія, кожному зараз відома.
…Розпався Союз. Незалежна держава.
Нарешті змогли ми добитися права
Створити свою суверенну країну.
Та знову Майдан. Боротьба без упину
За краще життя, за нову Україну,
За шлях до Європи, до рівності шлях,
Щоб владі злочинців прийшов-таки крах.
Й киджалом у спину – захоплено Крим,
На Сході – АТО.
Невже не зупинить свавілля ніхто?!
Ні! Вірю! Невдовзі скінчиться війна,
Й моя Україна, що в серці одна,
Найкращою стане країна моя…

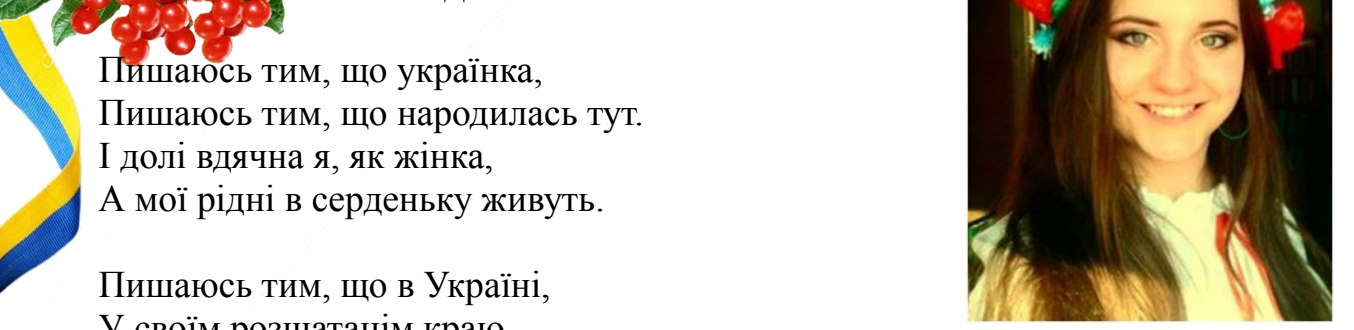

Валерія Демидко

Кодекс життя

Пишаюсь тим, що українка,
Пишаюсь тим, що народилась тут.
І долі вдячна я, як жінка,
А мої рідні в серденьку живуть.

Пишаюсь тим, що в Україні,
У своїм розшатанім краю,
Живе слов'янський дух безцінний,
Я з нашими в окопах теж стою.

Народ ламай - да не зламаєш,
Людей її тут гни – та не зігнеш!
Не взяти в неї те, що має,
Бо те, що прагнеш, долею вернеш.

Народ наш натерпівсь немало,
Немало натерпівсь тяжких тортур,
Нас у часі дуже поламало,
Близькі й далекі – воїн цілий тур!

Наш народ навколішки не впав,
Пишаюсь цим, з гордістю пишаюсь,
Хто ж іще таких стрясань пізнав?
Я все ж із Україною лишаюсь!

Хто міг вгадати – війна вернеться,
Холодним лезом прямо в спину нам?
Вважали братом – змієм в'ється,
Агресором стає усім «братам».

Ви не стримуйте сліз за «Святих»,
Сотню, що тримає Україну.
Не стримуйте сліз Ви і за тих,
Хто ТАМ боронить нашу країну!

Пишаюсь тим, що українка,
Пишаюсь тим, що народилась тут.
Імена «Сотні» чути дзвінко…
Такий життєвий кодекс і статут!

Олександр Сюркало

Українське поле, українське сонце,
Доля України - у тому полі воля!
Над ставами верби низько похилились.
Небо с полем у нашім прапорі зустрілись.
Степовії трави вітер розвиває,
На бандурі сивий бандурист співає:
«Землю мою рідну, землю мою милу
Хочу щоби смутку хвиля не накрила.
Бо вона єдина, як в дитини мати.
Хіба ж можна неньку на частини рвати?»
Що поет співає, кожен зрозуміє,
Якщо Україну рідну серцем чути вміє.
Якщо знає велич традицій і культури,
Якщо пам’ятає вікові тортури.

Якщо в серці - віра!
Якщо брат за брата!

Юлія Балюбах

Візьму аркуш паперу – намалюю країну,
Милу серцю моєму – мою Україну,
Де лани і гори, де степи і кручі,
Де море і ріки, і Дніпро наш могучий.

Я люблю Україну – калинову країну,
Що в мене – на роки й на віки,
Прокидаюсь з тобою, засинаю з тобою,
І не можу прожити без тебе ні дня.

Своє місто шаную, що Охтиркою зветься,
Сяйвом сонця зігріте й омите дощем.
Місто наше козацьке, місто наше гусарське,
Його дуже люблю я, і в душі добрий щем.

Я свою вишиванку, одягну, як на свято.
Посміхнусь своїй неньці й піду в білий світ.
Опаную все краще, мову мами і тата,
Українську рідненьку, українську навік.

Хай живе Україна, хай завжди процвітає,
Де нащадки Тараса, діти Лесі живуть.
Ангел хай Охоронець нас завжди захищає,
А в садах наших мальви хай до віку цвітуть!

Вячеслав Максименко

Диво край

Я в Україні народився і живу,
Всім серцем лину до свого народу.
Я чую ниви пісню гомінку
І п’ю джерельну чисту воду.

Милуюся калиною в саду
І вербами, що журяться над ставом.
Саджаю поряд липку молоду
І слухаю мелодію в заплаві.

Цей диво край живе у серці нині
І світить ясно зіркою вночі.
Бентежать душу запахи полині,
Духмяні чебреці і споришi.

Безмежне небо сяє чистотою,
Волошками всміхається в житах.
І треллю заливається дзвінкою
Щасливий жайвір десь у небесах.

Та якось боляче щемить у серці
Кривава рана східного крила,
Бо захищає солдат вкраїнський вперто
Свої кордони від лихого зла.

Прошу у Бога милості й терпіння,
Щоб миру квітка знову розцвіла.
Хай збереже традиції нетлінні,
Щоб справедливість все перемогла.

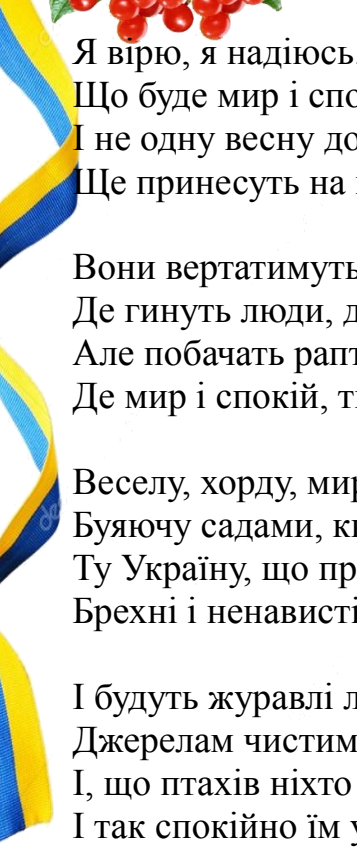

Я вірю, я надіюсь... Ні, я знаю !
Що буде мир і спокій на землі.
І не одну весну до мого краю
Ще принесуть на крилах журавлі.

Вони вертатимуть в країну грішну.
Де гинуть люди, де війна, де кров.
Але побачать раптом землю іншу –
Де мир і спокій, тиша і любов.

Веселу, хорду, мирну і щасливу,
Буяючу садами, квітами, теплом.
Ту Україну, що пройшла крізь зливу
Брехні і ненависті, та відроджену добром.

І будуть журавлі летіти й дивуватись.
Джерелам чистим у молодих лісах.
І, що птахів ніхто не смів стріляти.
І так спокійно їм у небесах.

Аміна Кузніцова

А українці їх зустріли радісні, щасливі
Ні зла, ні ворожнечі, ані горя, ні війни.
У затишку й достатку люди сиві,
Живі й здорові доньки і сини.

Я вірю, я надіюсь... Ні, я знаю !
Що будуть люди так як журавлі.
Любити й берегти куточок раю,
Що дав їм Бог на цій святій землі.

Помолимося, браття, за Вкраїну,
За землю, що не скорена ніким.
Розірвану чужими і своїми,
За землю, що не скорена ніким.

Нехай брати, від мала до велика,
Об’єднані метою вільно жить,
Встають на захист рідної країни,
Щоб далі нам під мирним небом жить.

Незламана підводиться з колін,
До сонця простягає свої руки.
І прапор синьо-жовтий майорить,
Над вільною… Державою… Моєю…

Помолимося, браття, за Вкраїну,
Скрутні часи об’єднують нарід,
Помолимося, браття, за Вкраїну,
Бо нам її історію творить.

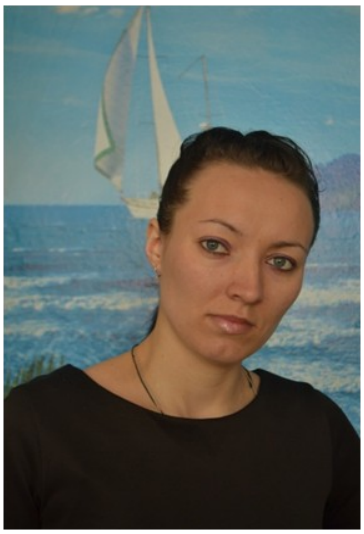

Наталія Фролова

Альона Шарлай

Бреду собі помалу полем,
Трава в росі – була гроза,
Над небокраєм неозорим –
Веселка, чиста, мов сльоза.

Вона стрічки свої спускає
На поле, де гудуть джмелі,
І все довкола розквітає
На милій серденьку землі.

Моя земля – то Україна,
То теж веселка після гріз,
Бо кожен колір – то перлина,
То крапля радості і сліз.

Червоний – це любов від мами,
Її уроки доброти,
Бо лиш вона нас вчить роками
Усе найцінніше берегти.

Жовтогарячий – наша пісня,
Українська, рідна, голосна,
У ній душі моїй не тісно,
У ній живе моя весна.

А жовтий – то куточок рідний,
Де народився ти й зростав,
Клаптик землі, любові гідний,
Там вперше ти на ноги став.

Зелений – то лани і гори,
Дрімучий ліс, зелений гай,
Барвистих квітів ціле море,
І все це зветься рідний край.

Блакитний – колір пензля, слова,
Дотик мистецького пера,
Мабуть, блакитний – колір мови,
Її життя, її добра.

А синій, мов бурхливе море,
Пише історію віків,
У ній і радість є, і горе,
У ній життя від прадідів.

Лиш фіолетовий – то я,
Я теж частинка України,
Росту і квітну, як земля,
Як світ моєї Батьківщини.

Олег Фомин

Живу тобою, плачу серцем, Україно!
Для мене і народу ти – єдина.
Хоч і не найкращі ми часи переживаєм
Та тверді духом й миру ми чекаєм.
Здобудем силу і розправим крила в навчанні,
Висоти подолаєм без вагань захмарні.
А все для того, щоб народу жити,
Працювати, мріяти і мирно хліб ростити.
То ж будьмо разом, покоління молоде,
Україні слава і героям марна не буде!

Поховання козака

Я молю! Отче наш, поясни:
Нащо в світі існує війна?
Він два дні не дожив до весни;
З поховань почалася весна.

Спить, такий молодий у труні
Після довгих безсонних ночей;
Сонце сяє, а Суми сумні, –
Сотні й сотні журливих очей…

Сльози міста стеклися в струмки,
Хай їх Псел донесе до Дніпра… –
Не жаліють себе козаки,
Якщо треба заради добра!

Микола Співак

Без вагання життя віддали
України найкращі сини,
Щоб сади по весні зацвіли,
І розквітли міста без війни!

Слава всім, хто по честі служив!
Бач, сьогодні й погода ясна…
Наш козак до весни не дожив,
Щоб прийшла українська весна.

Мій рідний край

Є щось святе в словах «мій рідний край»:
Для мене – це матусі ніжна пісня
І рідний сад від квіту білосніжний,
І той калиновий у тихім лузі гай.

Багато є держав, людей і мов красивих,
Та наймиліша серцю ти, моя земля,
Де над ставком красується калина,
Де навесні я чую пісню солов'я!

Вклонюся рідним вербам і тополям
І припаду до рідної землі,
Що маю я таку щасливу долю,
Великий Боже, дякую тобі.

Кохаю мову рідну, солов'їну,
Прекрасну, милу, ніжну, чарівну!
Державну мову! Мову українську!
Дзвінкоголосу матінку мою!

Роман Оробей

Я твій громадянин, я син твій, Україно!
Я все зроблю, щоб ти завжди цвіла.
У моєму серці і житті – єдина!
Тобі бажаю миру і добра!

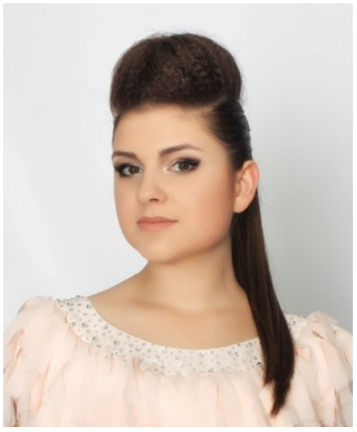

Дар'я Гончаренко

Батьківщино, серце моє, ладо,
Своє натхнення я беру в тобі,
У твоїх полях знаходжу я відраду,
У колоссі променях грайливо-золотих.

Жагу життя беру в твоїх джерелах,
Повітрям дихаю,чистішого нема.
І з кожним подихом все краще розумію:
Миліше мого краю не була!

Уже не одну пережила руїну
Страждальна наша ненька Україна.
Та українці світу довели:
Ми є, були, і будемо завжди!

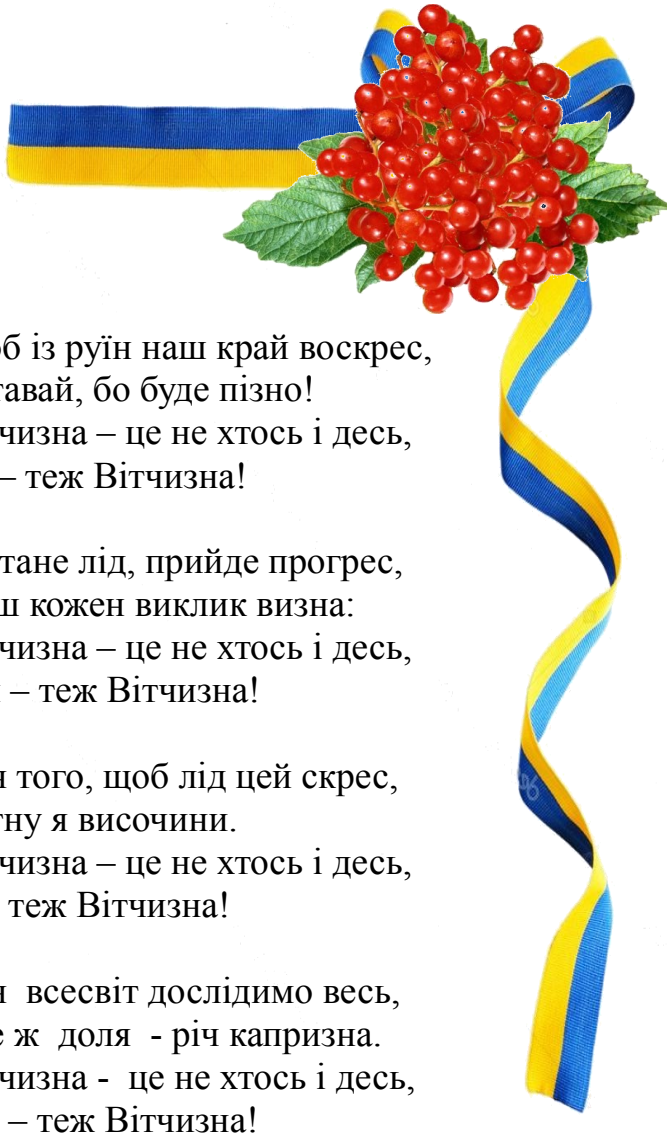

Щоб із руїн наш край воскрес,
Вставай, бо буде пізно!
Вітчизна – це не хтось і десь,
Ти – теж Вітчизна!

Розтане лід, прийде прогрес,
Лиш кожен виклик визна:
Вітчизна – це не хтось і десь,
Він – теж Вітчизна!

Для того, щоб лід цей скрес,
Сягну я височини.
Вітчизна – це не хтось і десь,
Я – теж Вітчизна!

Хоч всесвіт дослідимо весь,
Все ж доля - річ капризна.
Вітчизна - це не хтось і десь,
Ми – теж Вітчизна!

Вікторія Коваль

Україна – мій любий край.
Україна – ти просто рай.
Тут ти народився,
Тут ти зріс.

Знайомий тут берег,
Тут рідний ліс.
І перші кроки ти зробив від хати,
І сонце з новим днем тебе ставало вітати.
Усміхалось, вітало, наснаги давало.
І сили у тебе ще більше ставало.
Я хочу, щоб Україна жила, процвітала,
Щоб горя та воїн ніколи не знала.
Щоб мами не плакали наші ніколи,
Щоб щастя рікою лилося довкола.
Щоб посміхались дорослі і діти,
І люди навколо могли всі радіти.
Я знаю, так буде, рідний мій край.
Живи, Україно, живи, розцвітай!

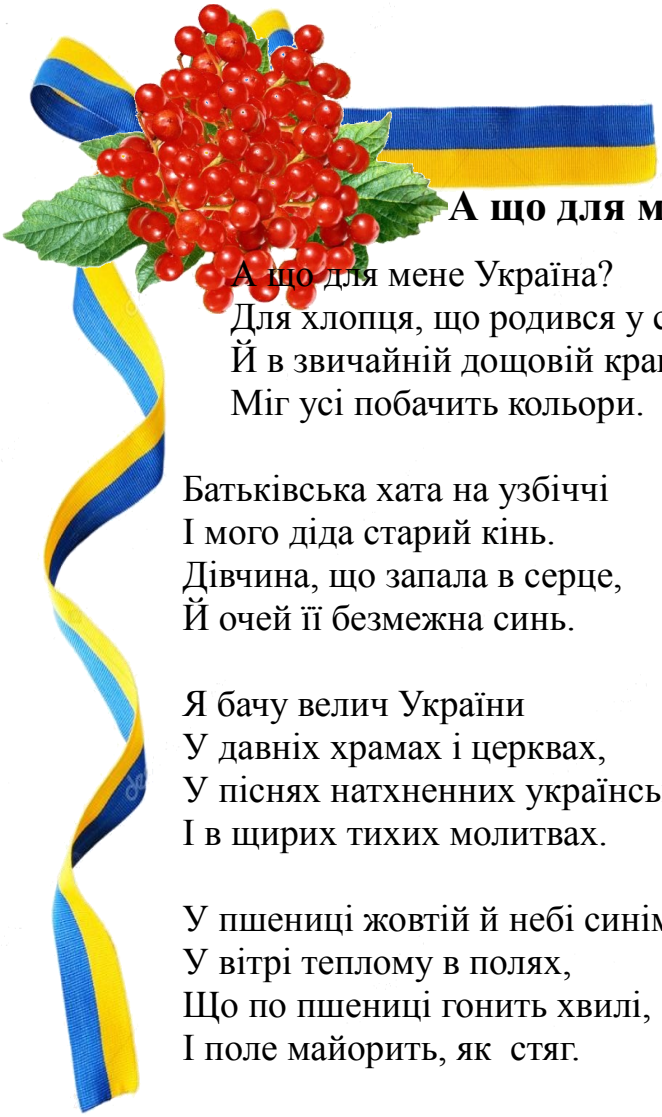

А що для мене Україна?

Вязьмітінов Родіон

А що для мене Україна?
Для хлопця, що родився у селі,
Й в звичайній дощовій краплині
Міг усі побачить кольори.

Батьківська хата на узбіччі
І мого діда старий кінь.
Дівчина, що запала в серце,
Й очей її безмежна синь.

Я бачу велич України
У давніх храмах і церквах,
У піснях натхненних українських
І в щирих тихих молитвах.

У пшениці жовтій й небі синім,
У вітрі теплому в полях,
Що по пшениці гонить хвилі,
І поле майорить, як стяг.

Краса моєї України
В зелених вербах за селом,
У червоних кетягах калини,
У гнізді лелечім за вікном.

У туманах сивих над рікою,
У дивній пісні солов'я,
У струмках із джерельною водою
Твоя краса, земля моя!

Безмежна мудрість України
В сім'ї великій – знаю я,
В якій від батька і до сина
Передають свої знання.

В якій традиції шанують
Й свій добре знають родовід,
Де живе в злагоді і мирі
Славетний наш козацькій рід.

Для мене мужність України
У друзях, поруч що були
Ще донедавна, а сьогодні –
На Сході хлопці молоді.

Вони – це сила України,
Надія, віра та любов.
За них молюся я щоночі
Аби зустрілися ми знов.

Я вірю в нашу Україну
І хочу головне сказати:
«Її могутню і єдину
Ніхто не зможе роз'єднати!»

Богдан Усик

З року в рік, з віку в вік повелося:
На подільському лані пологім,
Та з карпатських невичерпних рос
Розгорнувся Донбас на свободі,
Досягнувши аж кримських широт.
На просторі вкраїнському і вільнім,
У танку, серед зелені трав,
Проживає народ волелюбний,
Що не раз за свободу стояв.
Звершилася давнішня сонячна мрія,
Боротьба за свободу дух окриля.
Живи, Україно, і слава, і воля.
Ти житимеш вічно, допоки – Земля!

Яна Бодревська

Україно моя, мій калиновий край,
Закохалась з дитинства в твій зелений
розмай.
В твоє небо високе і сонце ясне,
Ти завжди пригортала, наче мати мене.
Колискову тихенько і ніжно співала,
І теплом ти у холод мене зігрівала.
Заплітала духмяної квіти у коси,
Дарувала на травах сріблястії роси.
Ти учила по совісті жити,
І добро ти навчала творити.
У цілім світі така ти єдина,
Тим горжусь, що твоя я дитина.
У моїм серці любові вогник палає,
Що не зраджу тебе - це твердо я знаю.

Моя країна – Україна.
І в серці, і в житті єдина

Ти сьогодні сумна, на очах твоїх сльози,
Над тобою свинцеві зливи і грози.
Тебе рвуть на частини,безжально шматують
І синів твоїх вірних убивають, катують.
Та я вірю, що світле майбутнє настане,
І в очах твоїх смуток назавжди розтане.
Буде сонце ясне щоранку вставати
Будуть люди радіти і усміхатись.
Будемо разом усі ми твердо стояти,
І тебе,Україно, будемо ми захищати.
Свою силу і міць супостату покажемо.
Як ми любим тебе, усьому світу розкажемо.
Щоб багатою ти і щасливою стала,
Щоб ніколи ти горя більше не знала.
Україно, про тебе постійно я дбаю,
І віддам я для тебе усе, що маю.
Усе життя тобі вірно буду служити,
Тим що - українка,буду дорожити.
У піснях оспіваю твою ніжність й красу
І до тебе любов у душі пронесу.
І нещастя тебе хай завжди обмина,
У житті ти і в серці в мене одна.

Вікторія Третяк

Моя країна – Україна

Вона, як ненька всіх голубить змалку,
Її оспівував колись Кобзар –
Піду в залиту молоком-туманом балку,
Співатиму про волю і про долю,
Про гідність, про добро, таку красу!
Щоб виросли високії тополі,
Води відерцем злотим принесу.
Розбудить ненька зранку і покаже,
Яке чудове поле навесні,
Моя країна вже ніколи не поляже,
Коли за неї сльози ллють рясні.
Коли б її зоря ніколи не згасала,
Жила б у світі Україна-мати,
То підіймалася б вона і воскресала,
Коли її змогла би об'єднати.

Юрій Круть

Україна… Скільки в цьому слові гордості, тривоги, любові. Адже це моя країна, частинка моєї душі, причина мрій та сподівань.

Для мене Україна – це не лише шматочок землі на карті світу, це – місце, де я народився, живу, розвиваюся і куди хочеться повернутися, де б я не був. Ще б пак! Адже з кожним днем свого життя розумію, що жодна країна світу не може зрівнятися з щирою душею українця, незрівнянною природою, багаторічною історією мого народу.

Я живу саме в той період, коли моїх співвітчизників намагаються поставити на коліна, хочуть переконати в тому, що вони не є господарями у своєму ж таки домі. Але… Мабуть, погано знають вони вдачу українців. І не таке витримували, багато разів доводили світові, що ми – нездоланні. І тепер, дивлячись в очі наших захисників, читаю в них: «Не здамося! Переможемо!».

Щиро переконаний, скоро зникнуть несправедливість, жорстокість і безсердечність. Запанує щастя і добробут під мирним, безхмарним небом. А з уст кожного українця звучатиме: «Моя країна – єдина!»

Україна – золота, чарівна сторона. Земле рясно уквітчана, зеленню закосичена. Скільки ніжних, ласкавих, поетичних слів придумали люди, щоб висловити свою гарячу любов до краю, де я народилася і живу.

Євгенія Хрокало

Україна моя починається
Там, де доля моя усміхається,
І як небо, як даль солов'їна
Не кінчається Україна.
Україна – це всі ми, це кожен з нас.

Батьківщина починається з батька і матері, з оселі, де я вперше побачила світ, з мови, якою розмовляють мої батьки, з України, де я народилася. Тому так переконливо звучать рядки з вірша Василя Симоненка:

Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину

Кожен народ любить свою Батьківщину, робить усе для процвітання своєї держави, для її слави, свободи, незалежності. А я живу в Україні, волелюбній, мирній державі, і теж усім серцем люблю нашу милу, дорогу країну, хочу, щоб вона стала процвітаючою, сильною, завжди була вільною і незалежною, бо всі ми громадяни нашої Вітчизни, патріоти, люблячі сини і дочки України.

Подгаєвська Крістіна

Українське слово, українська вишиванка, українська пісня, українська ментальність – усі слова-символи утворюють духовну велич нашої країни. Вони постають потужним лакмусовим папірцем, що здатний надати нашій країні відповідної морально-етичної колористики. Постає питання: якою я бачу свою країну Україну? Переможницею Євробачення - 2018 чи країною, що віддає життя своїх синів і доньок, виборюючи право на незалежність? Таких питань безліч. Важливо те, на мою думку, якою особисто я бачу Україну. Адже кожен з нас не тільки будівничий свого життя, але і своєї держави. Без пафосу. Просто це треба усвідомити.

Коли для мене поєдналися воєдино в поняття «Україна» - це моя земля, земля моїх предків, батьківщина? Мабуть, ще з раннього дитинства, коли почула з вуст мами вірш Платона Воронька «Облітав журавель». Для мене, дівчинки років трьох-чотирьох, розпочалося усвідомлення того, що я – частинка свого народу, своєї держави. Адже мудрий журавель навчає малят тому, що «краще рідної землі немає!», хоча журавель-мандрівник відвідав багато країн «облітав журавель сто морів, сто земель», однак на такому звичайному прикладі з героєм-журавлем ми розуміємо, що наша історична пам'ять не знецінюється під дією зовнішніх чинників, вона – всередині нас, з нашого дитинства, виховання, освіти…

Ненька єдина, моя Україна,
Тільки для нас ти так буйно цвітеш.
І скільки би ми не жили на чужині,
Такої краси ніде не знайдеш.
Тільки твої плоди найсмачніші,
Тільки твоя добре мова звучить!
Мати вкраїнською пісні співає,
А на гілках соловейко сидить.
Вірю в майбутнє твоє, Україно,
В мову прекрасну, квітучі поля,
Шелест дібров, що лунає невпинно –
Все, чим багата рідна земля.
Ти нездолання, моя Батьківщина,
Живеш ти у серці сестер і братів.
Ти мати турботлива, добра, єдина
Від сивих давен, до прийдешніх віків!

Олексій Музиченко

Про Батьківщину писати, здається, неважко. Але важко при цьому бути об'єктивним. Про любов до України сьогодні не говорить хіба що ледачий. Хтось вважає її найкрасивішою, багатою на природні ресурси, населеною найрозумнішими і найпривітнішими людьми, а хтось навпаки називає її неперспективною країною. Один, не дивлячись ні на що, а може, й наперекір усьому гордиться своєю країною і не шукає кращої долі, а інший – спішить покинути рідну землю і не приховує свого невдоволення нею. І як не парадоксально, зрозуміти можна кожного з них, мають право бути такими, а ще найважливіше те, що вони обоє потрібні Батьківщині. Можна довго сперечатися, вихваляти свою родючу землю і ненавидіти державу, шкодувати про «закопані в землю» таланти та втрачені можливості і гордитися успіхами видатних українців.

Але насправді український народ уже давно потом і кров'ю довів усім, що поправу живе на своїй, Богом даній землі, але ось біда – забув навіщо. І сьогодні ми маємо таку державу, яку заслужили, самі довели її до такого стану. Прикро постійно бути в переліку перспективних, молодих країн, що розвиваються. Час би вже й розвинутися! Час уже стати, нарешті, господарями у своєму домі, навести порядок і довести, що ми достойні цієї прекрасної землі, цієї багатющої спадщини, залишеної нам нашими предками, які, на щастя, знали, хто вони такі, безмежно любили і до загину боролися за рідну землю. Тому просто треба любити і поважати свою Батьківщину, любити свій народ, любити себе. Я ж щасливий з того, що народився і живу саме у цій країні. Адже Україна у нас одна! Втративши рідну землю, віру в неї і себе, нової Батьківщини ми вже не знайдемо ніколи.

Олександра Якунькіна

Яка ти прекрасна, моя рідна українська земле! Вилекана колоссям, виспівана птахами, звеличена письменниками, увіковічена художниками.

Ти даєш нам, молодим, дужі крила, щоб ми могли піднятися у височінь. Ми, як той широколистий дуб, будемо рости і не в'янути, бо у твоїм, Україно, серці – «великого народу ніжна і замріяна душа».

Я – часточка тебе.

Я – колосок на твоєму замріяному полі.

Я – листочок твого заквітчаного саду.

Моя священна земле – Україно! Ти – свята молитва, яку шепочуть материнські вуста. Ти в моїм серці єдина. Ти добром засіяна нива, з якої проростає моя душа.

Я звертаюся з проханням до Всевишнього: «Боже наш єдиний, Ти дав моєму народові пісню солов'їну, вроду калинову, Ти судиш правдою народи. Тож приведи Всевишній нас усіх до згоди, захисти від горя матір-Україну».

Яка ти прекрасна, моя Україно!

Юлія Попок

Якщо б мене запитали декілька років, яким я уявляю місто моєї мрії, то я б відповіла, що це місто, де всі будинки - із плиток шоколаду, паркани - з печива, а замість води в річці лимонад. У моєму місті не треба було б ходити до дитячого садка і рано лягати спати. По телевізору там показували б тільки мультфільми. Я б «населяла» це місто казковими персонажами. Це було моє ідеальне місто. Якщо мені було смутно або страшно, я «ішла» туди.

Але минають літа, ми дорослішаємо і розуміємо, що дитячі мрії – це лише фантазії А так хотілося іноді помріяти, забути про проблеми, не думати про погане! Лимонадна річка, у якій хлюпаються рибки-карамельки, мене більше не приваблювала. І я стала думати про нове місто. Яким воно буде? Що в ньому головне? Будинки, площі, проспекти? Ні, напевно, люди. І місто будуватиметься навколо них і для них. Я зводитиму його повільно, по цеглинці, там всім мешканцям буде добре.

Я зрозуміла, що місто моєї мрії - це рідний Конотоп – найкращий на Землі. Незважаючи на те, що Конотоп є маленьким містом, але він є невід'ємною частиною України. Я бувала в різних містах, але завжди, через якийсь проміжок часу починає тягнути додому. З'являється невгамовне бажання пройтися рідними місцями тому, що тут пройшло моє дитинство і юність, проїхати трамваєм сплячими вулицями з яскравими вивісками і зустрітися з друзями, без яких я не уявляю своє життя.

Моє місто насичене особливим колоритом, а люди привітні і доброзичливі. Так було завжди. Кожна пора року в містечку по-своєму неповторна. Весна і літо – час, коли численні вулички, бульвари та площі одягаються у зелень дерев та квітів, зранку до пізнього вечора гуляють родини з дітьми, закохані пари, молодь. Осінню та зимою місто поринає теплу атмосферу домашнього затишку. Воно ніби ховається в кокон, де все ж вирує життя, щоб навесні знову заявити про себе нескінченною енергією.

Це моя Батьківщина**.** Адже рідне місто - це не просто клапоть землі на планеті, де живеш, навчаєшся, працюєш, створюєш сім'ю, - це щось значно більше, це почуття, які виникають в серці, це бажання діяти на його благо, повага до нього.

Я горджусь тим, що з ім'ям міста пов'язане життя та діяльність багатьох видатних людей України. У серці Конотопа бринять пісні Миколи Петраша та Анатолія Олеха, краса увічнена в полотнах Казиміра Малевича. А наші спортсмени Марина Акцибор, Ігор Тельний, Оксана Цупрун прославляють нашу державу на весь світ.

На всю Україну прославив Конотоп Григорій Квітка-Основ'яненко в своїй сатиричній повісті «Конотопська відьма». Бренд Конотопської відьми – це образ доброї чаклунки, яка служить оберегом. На її честь названі ресторани, їй присвячують музейні експозиції, а слава про можливості конотопських «майстринь» розійшлась далеко за межі України.

Є в місті те, що вважається фантастичним, але являється реальністю. Гордістю Конотопа – є міський трамвай. Йому навіть встановили пам'ятник.

Конотопська битва - одна із маловідомих сторінок української історії, яка зафіксувала перемогу об'єднаного козацько-татарського війська над московськими загарбниками.

В Конотопі є райони із старовинною і колоритною забудовою. Дуже багато будинків з рідкими фіранками та «різними палісадами». Збереглася старовинна садиба, яку збудував Михайло Драгомиров - відомий київський воєнний губернатор, а також прототип Івана Сірка в знаменитих «Запорожцях» Рєпіна.

У місті накопичений такий науковий та інженерно-технічний потенціал, якого немає в жодному районному центрі України, і дуже хочеться вірити, що нове відродження Конотопа не за горами.

Я щаслива від того, що народилась і живу саме в Конотопі. Це – моя Україна! Це моя мала Батьківщина! Саме цей чарівний куточок землі робить мене щасливою.

Тому я з гордістю можу сказати: моя країна – Україна і в серці, і в житті єдина.

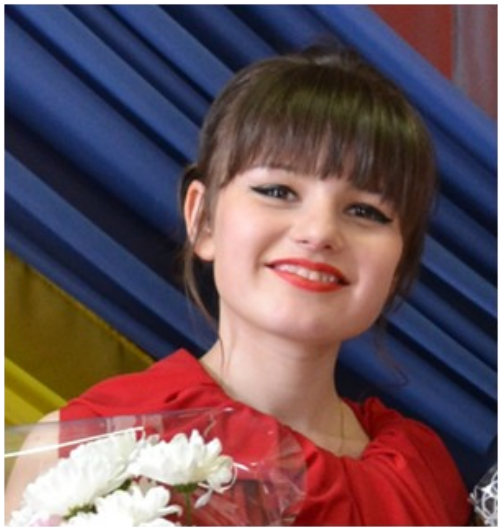

Україна… Країна смутку і краси, радості і печалі. Це розкішний вінок з рути і барвінку, над яким світять яскраві зорі. Це історія мужнього народу, що віками боровся за свою незалежність, свідками чого є високі в степу могили і прекрасна на увесь світ українська пісня…

Сніжана Грибань

Моя Україна

Уже країн багато нам народила земля,
А є країна-свято, країна щастя й добра,
Країна де смереки, потоки, ріки, моря,
Де гнізда в'ють лелеки і чути спів солов'я.

У гаю тут росте калина,
А під вишнями чути спів -
Це тому, що моя Україна
Краща в світі зі всіх країн.

Моя Україна - це ти, це твоя родина, твої батьки,
Моя Україна - це я, це наша з вами земля,
Моя Україна - це ти, це твоя родина, твої батьки,
Моя Україна - це я, це наша з вами земля.

У нас лани квітучі і золотисті поля,
Це тут реве ревучий, а з ним співає земля,
Як маму, нам любити, потрібно землю свою
І наші діти-квіти нам скажуть – дякую.

У гаю тут росте калина,
А під вишнями чути спів -
Це тому, що моя Україна
Краща в світі зі всіх країн.

Анна Тополя

Лист у моє майбутнє

Вітаю тебе, моє майбутнє, неймовірне, загадкове і сподіваюся – мирне! Хочу, щоб у майбутньому, кожен хто зараз страждає, потребує любові і піклування, був неймовірно щасливий. Коли життя кидає виклик і хоче, щоб ти поборовся за своє – прийми його і змагайся до кінця. Не руйнуй своїх мрій, борися і знай, що все погане мине, зло відсіється, а найкращі моменти залишаться, потрібні люди будуть поряд.

Кожен з нас своїми вчинками та діями руйнує чийсь маленький світ, іноді навіть не розуміючи цього. За повсякденною метушнею, турботами, ми чомусь ще більше ненавидимо один одного, забуваючи про теплоту душевного спілкування, красу простих речей, що нас оточують. Ми звикли всього боятися, остерігатися і навіть у щирих людях сумніваємося. Проблема насправді не в світі, що нас оточує, а у наших головах. Ми побудували бар'єр, через який складно пробитися, починаємо все руйнувати. Починаються війни, катастрофи, конфлікти світових рівнів – і все через те, що люди хочуть бути «вищими» один від одного, йдуть на все, аби показати свої переваги, руйнують сім'ї, калічать людські долі. Мабуть, все це від страху бути скривдженим, наче в дитинстві. Усе починається змалечку. А тому я вважаю, що навіть самий невинний проступок, у майбутньому породить велике зло.

Будьте добрішими, терпимішими, співчутливими один до одного. Кожен повинен почати в першу чергу із себе. Перегляньте свої погляди на життя і поставте пріоритети так, що добро та справи з доброї волі,займали б у житті перше, а не останнє місце.

Хочеться відчувати тепло сердець довкола себе, бо це так важливо.

Час летить з неймовірною швидкістю і залишається мало можливостей зробити щось гарне для оточуючих.

Видання підготовлено до друку Навчально-методичним центром
професійно-технічної освіти у Сумській області
Редакційна колегія:
Кіхтенко І.В, методист НМЦ ПТО у Сумській області,
Смирнова І.О методист НМЦ ПТО у Сумській області,
Смоленко О.П., методист НМЦ ПТО у Сумській області,
Чхайло О.М., методист НМЦ ПТО у Сумській області.